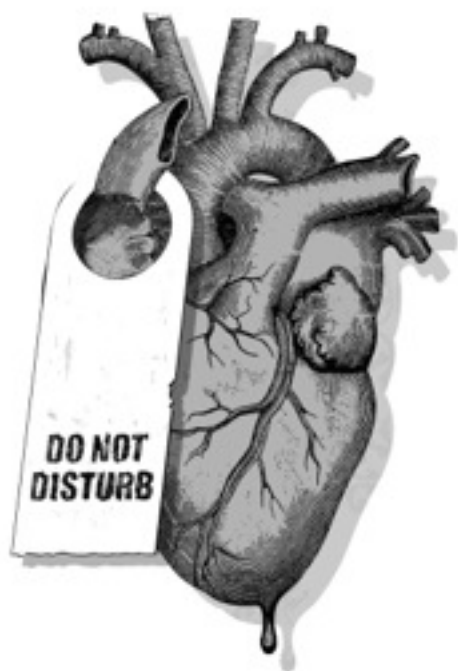

לב

מאת ג'ייסון דנינו הולט

דמויות :

גיבור - כבן 50
אשתו, אריאל - בת 50
בנו, גבריאל - חסר גיל
אהובת נעוריו, ליאל - כבת 20
שיפוצניק - כבן 40

פרולוג

גיבור :

אומרים שבחוויות מסויימות אתה יכול לצאת מהגוף שלך ולהסתכל עליו מלמעלה. אומרים את זה במקרים של טראומות כמו אונס או קרב, גם על מוות קליני. המקרה שלי הוא אף אחד מאלה. לא כרגע לפחות. השכיבו אותי על מיטת הניתוח בבית החולים. זה היה ניתוח בהול אבל ניגשתי אליו בהכרה. זה ניתוח לב פתוח. הרדמה מלאה. אני זוכר הכל עד להרדמה: את הנסיעה במונית עם אשתי, איך דווקא היא גילגלה אותי על כסא הגלגלים, מנצלת את זה שאין לי כוח להגיד לה לא. ניסיתי להרים את היד או את הקול עליה, אבל באמצע המחשבה כבר איבדתי את החשק.

שעת בוקר מוקדמת ורק בבית חולים יש את רעש ההמון המבולגן הזה. היא כל שניה עצרה והסתכלה על השלטים האלה שמכוונים לכל המחלקות. היא בטח הרגישה כמה מעצבנת אותי הבורות שלה. שתקנו. כשרק נכנסנו, הרופא המנתח לחץ לי את היד והסתכלתי על כפות הידיים שלו, ניסיתי לראות בהן משהו מקודש. לא הצלחתי. היא מיד חייכה אליו וציינה שיש לו ציפורניים מאד יפות. זה הרגיז אותי. כאילו גם אותו היא מנסה לנכס לעצמה. ואז התחיל הבכי שלה. אמא שלה חיכתה לה כמה מטרים מאחוריה, מחכה שאני אכנס כבר לניתוח והיא תוכל לנחם אותה. יש לי בעיה עם נשים שיש להן שיער קצוץ, ואמא שלה היא כל מה שבעייתי בסוג הנשים האלה החמות והמזרחיות עם השיער הקצוץ שתמיד מריחות כמו בצק. היא עושה לי להתגעגע לאמא שלי ולריח הניאטרלי שלה. אבל היום, כמו ברוב הימים, לא התגעעתי אליה. רק רציתי להכנס כבר לניתוח. להיות לבד.

ואז באה הנשיקה. השפתיים שלי סדוקות והנשיקה שלה מפתיעה אותי. זאת נשיקה כמו של פעם ראשונה. כאילו הכל רגיל, והפה שלי לא חמוץ ממחלה. כאילו אנחנו שוב בפעם. באותו רגע דמיינתי שהלשון שלה היא מכחול והיא חותמת עליי, כמו שצייר חותם על העבודה שלו. משהו ברגע הזה הרגיש כמו פרידה. הרגשתי חופשי.

עכשיו אני שניה לפני ההרדמה, וכמו שכבר אמרתי אני רואה אותי מהצד. מוטל שם על המיטה. מנתח, אחות, רופא מרדים ואני. אני בעיקר שם לב לשלווה שלי. אני בטוח שכשאני סתם ישן אני לא נראה ככה. הם עומדים לפתוח לי את בית החזה, ולנקז את העורקים שלי שנסתמו.

המרדים שם עליי מסכה. לספור לאט לאחור: 10, 9, 8, 7... חייכתי לשקט הזה כבר הרבה זמן...

הגיבור ואהבת נעוריו נפגשים

כשהגיבור נכנס אהובת נעוריו נעמדת. היא לבושה במדים של פקידת קבלה במלון עם תג הנושא את שמה: ליאל. הוא מביט בה ארוכות.

ליאל : שלום... בוא תשב...

הטלפון מצלצל – ליאל מרימה ומנתקת. הטלפון שוב מצלצל

ליאל : מלון לב שלום , יש לנו בעיה עכשיו בקוים השיחה עלולה להתנ... (היא מנתקת)
(לקהל) תפסיקו להתקשר !

ליאל : השתנית. רואים, מאד... רואים. אני מניחה שאתה רוצה חדר...
הניתוח ארוך בטח תרצה להניח את הראש... מה שלומך ? כואב לך ? קר לך ?
(הגיבור מהנהן) (לקהל) אני מצטערת על הקור , מאז ששם למעלה נפער
מה שנפער יש גלים של רוח קרה... (לגיבור) מתרגלים. אפשר להציע לך
משהו חם לשתות ? תה, שתיים וחצי סוכר, קצת חלב, תיון בפנים ?

גיבור : כבר בלי סוכר. ובלי חלב.

הטלפון מצלצל, ליאל עונה.

ליאל : מלון לב, שלום. כן. (לגיבור) להודיע לאשתך שהגעת?

גיבור : אשתי פה?

ליאל : כבר שבועיים. . .

גיבור : מה קרה לפני שבועיים?

ליאל (לטלפון) : כן. הוא פה. הוא הרגע הגיע. להגיד לו לעלות? אני
אגיד לו. אין בעיה. כן, אני מתנצלת על הרעש. משפצים ממש לידך, אני
יודעת. כן, אין ברירה. טוב. תודה, להתראות.

גיבור : ואם אני רוצה חדר לבד?

ליאל : לבד?

גיבור : אם אני ארצה להיות לבד, יהיה לי איפה?

ליאל : אני מצטערת, אין מקום אחר כרגע, ורשום לי פה שאתה עכשיו איתה.
. .

גיבור : מה זאת אומרת? מי עוד נמצא פה?

ליאל : ארבעה חדרים : אלה שלמטה מלאים והחדר שלך, למעלה משמאל, בדיוק
בתהליך שיפוץ.

גיבור (נוגע בלב שלו) : העליה השמאלית נמצאת כרגע בשיפוץ . . .

שיפוצניק : העליה השמאלית נמצאת כרגע בסיוד ראשוני.. לא להציק !

ליאל : כן, משם הרוחות... איך קוראים לה, לאישתך?

גיבור : היא לא אמרה לך איך קוראים לה כשהיא, אני יודע מה, נרשמה פה?

אשתו : היא לא שאלה...

ליאל : לא שאלתי. לא רציתי לגרום לה להרגיש לא בנוח.

גיבור : למה שתרגיש ככה?

ליאל : לא יודעת מה סיפרת לה עליי, אם בכלל.

גיבור : זה היה לפני שנים, למה שזה יעשה לה משהו בכלל?

ליאל : אני בכל זאת פה

גיבור : למה את פה באמת?

(למה היא פה באמת ?)

ליאל : אתה הבאת אותי

(אתה הבאת אותה...)

ליאל : אתה שואל למה נשארתי? אין לי תשובה.

גיבור : היא בטח לא זיהתה אותך, היא לא יודעת מי את

ליאל : בכלל לא יודעת מי אני?

גיבור : יודעת קצת.

אשתו + השיפוצניק : הוא משקר ...

גיבור (לקהל) : יש למישהו סיגריה ?

ליאל : העישון אסור! איך היכרתם?

גיבור (רועד) : נהיה לי ממש קר

ליאל : ספר לי

גיבור (ברעד מתגבר) : קר בעצמות. לא קר לך?

ליאל : ספר לי איך היכרתם. כבר שבועיים שהיא כאן ואני מדמינת כל מיני... ספר לי... מתי זה היה?

שחזור המפגש בין הגיבור לאישתו

גיבור : זה היה מזמן. בתקופה שהייתי שותה המון. כולם סביבי דאגו נורא, אני לא.

ליאל שולפת מאחורי הדלפק כוס ומוזגת לתוכה וויסקי

ליאל : התה שלך

מוזיקת מועדונים ממלאת את החלל

גיבור : הייתי יוצא כמעט כל לילה ונשאר עד הסוף. אהבתי להסתכל סביבי איך המקום מתרוקן. היא הייתה שם איזה יום, עם חברות. הן קנו בקבוק וויסקי שבא עם חמש כוסיות ריקות. תוך רגע הן היו שיכורות לגמרי. היא הייתה ציידת באותו לילה. לא ראיתי דבר כזה בחיים.

ליאל (לאשתו, שהתיישרה על מישהו בקהל) : קומי. והיא עדיין?

אשתו מסתובבת בין האנשים בקהל עם בקבוק וויסקי. מציעה צ'ייסרים

גיבור : הן רקדו, צחקו, הזמינו את כל מי שסביבן לסיים את הבקבוק הזה שהן קנו לעצמן.

ליאל : והיא ניגשה אליך?

גיבור : ניגשה. התיישרה לידי. התחילה לדבר. שלחה ידיים.

ליאל : היא לא נראית כמו אחת ששולחת ידיים.

גיבור : היא הייתה חיה באותה לילה.

ליאל : והיא עדיין?

מוזיקת המועדונים עוברת לסאונד מאופק. מעומעם.

גיבור : לא. מאז היא אילפה את עצמה או משהו.

ליאל : או שזה היה ערב אחד של פרא באמצע חיים שלמים מאולפים.

גיבור : אולי, אז היא הייתה כמו חייית טרף שיצאה לקרב.

ליאל : וככה, בקרב אחד, היא ניצחה אותי?

גיבור : מה זאת אומרת? אה, כן. אני מניח שכן.

ליאל : אז לקחת אותה אליך הביתה אותו ערב?

גיבור : היא לקחת אותי אליה.

אשתו : אני לקחתי אותו אליי...

סאונד מפטיק. ליאל דוחפת את אשתו לגיבור. הם משחזרים את הסצנה מאז. ליאל מתבוננת.

אשתו : תרגיש בנוח. תוריד נעליים.

הגיבור מוריד נעליים. הוא אדיש ומנומנם, וכך יהיה במשך כל הסצנה. אשתו לוקחת את הנעליים ושמה אותן במסודר בכניסה לבית. היא שיכורה.

גיבור : את בטוחה שאת בסדר?

אשתו : בטח, בטח. רוצה לשמוע מוזיקה?

גיבור : אם את רוצה... מה שאת רוצה...

אשתו : אתה נראה לא נינוח.

גיבור : לא, אני בסדר.

אשתו : אתה רוצה לשתות משהו?

גיבור : לא, זה בסדר.

אשתו : איך קוראים לך?

(אשתו שמה מוזיקה)

אשתו: זה בסדר?

גיבור : מעולה.

אשתו (בפתיינות) :אתה יודע, אני מסתכלת עליך ולא יכולה לדמיין אם אתה גבר שמנשק מעולה או לא, זה בטח לא משהו באמצע, אבל לא יודעת... לא מצליחה לקרוא אותך.

גיבור : מסתורי זה טוב, לא?

אשתו : השתיקות... האדישות הזאת... חשבת פעם למה אנשים מתנשקים בעיניים עצומות ?

ליאל : היא בטח שואלת את זה את כולם. (לקהל - נשים וגברים כאחד) למה מתנשקים בעיניים עצומות? (ליאל מנשקת את מי שהיא מרגישה שהיא יכולה. על הלחי, על היד. על המצח. **שואלת ומחכה לתשובה** - למה מתנשקים בעיניים עצומות ?) (לגיבור) נו , מה ענית לה ?

גיבור : לא תמיד מתנשקים בעיניים עצומות.

אשתו : לפעמים פוקחים אותן, אבל בדרך כלל עוצמים. חשבת פעם למה?

גיבור : לא ממש...

אשתו : אולי זה כי אפילו בפעם הראשונה שאנחנו מתנשקים עם מישהו - אנחנו כבר רוצים לדמיין בן אדם שהוא לא בהכרח הוא. הגוף שלנו רוצה לעזור לנו בשקר הקטן הזה. אנחנו עם עצמנו במקום להיות איתו. איתה.

גיבור : למה דווקא שקר. למה את לא חושבת בכיוון של "כשאתה מפסיק לעבוד עם חוש אחד אז שאר החושים שלך מתחדדים"... הנשיקה כחוויה חושנית . . .

אשתו : אני מרגישה שאם אני אנשק אותך . . .

גיבור : כן. . .

אשתו : שאם אני אנשק אותך אני אדע

גיבור : תדעי מה ?

אשתו : אם אתה הגבר שאני ארצה להזדקן איתו

גיבור : (צוחק) וזה בא מהמקום של השקר הקטן כן?

אשתו : אם אני יותר מדי בשבילך אתה מוזמן ללכת בכל רגע נתון.

מתנשקים.

ליאל מתבוננת ובוכה. האור כבה עליהם, הגיבור נשאר לבד עם ליאל

גיבור (לליאל) : למה את בוכה?

ליאל : לא יודעת... מדהים שזה השיר שהיא בחרה לשים

גיבור : כן, כאילו היא...

ליאל : מכירה אותך מהילדות. למה לא באת להלוויה שלי? אתה דומה לאבא שלך.

גיבור : הוא מת.

ליאל : תעלה אליה...

איך הכרתם

גיבור: אני אהבתי אותה הרבה לפני שהכרנו. הייתי מסתכל עליה, איפה שרק יכולתי הייתי מחפש אותה ומסתכל.

ליאל: הוא היה עוקב אחרי בסופר. היינו שכנים

גיבור: כן, המשפחות שלנו גרו אחד ליד השניה

ליאל: הוא היה קונה את הדברים הכי מוזרים תמיד

גיבור: סתם, רציתי להיות לידך. שמתי מה שהיה ליד הקופאית, פשוט זרקתי מה שיש לסלסלה

ליאל: מה כל כך רצית אותי בכלל ?

גיבור: ולא הייתי מסוגל לדבר. הקופאית הייתה שואלת אותי שאלה והרגשתי שאני משותק.

ליאל: למה אתה לא עונה...

גיבור: ואז יום אחד מה קרה ? שכחת את הארנק או משהו ?

ליאל: לא - היית הכי משוגע. פשוט שאלת אם אפשר לשלם עליי ?

גיבור: ואת אמרת לי ש"לא... מה פתאום"

ליאל: באמת חשבתי שהוא משוגע. היה לך מבט כזה בעיניים - פסיכי לגמרי

גיבור: באמת ?

ליאל: כן...

גיבור: ושילמתי

ליאל: והוא שילם - והרגשתי לא נעים אז נתתי לו את הטלפון שלי -

גע שחשבתי אם לתת לו מספר שאחת הספרות בו שגויה. אבל פאדיחה, אנחנו שכנים

גיבור: ולא התקשרתי

ליאל: וזה מה שהרג אותי. הוא לא התקשר

גיבור: מבחינתי לא יכולתי לנשום כל פעם שהייתי חושב על זה שאני אחייג, והיא תענה, ואני אצטרך להגיד משהו

ליאל: ואז ראיתי אותו בסופר שוב. ופתאום קלטתי שאני הסטוקרית שלו.

גיבור: ומהרגע שזה קרה - שנהיינו ביחד...

ליאל : איך נהיינו יחד ?

גיבור : לא זוכר בדיוק .

ליאל : כן, גם אני לא. פשוט קרה. מהרגע שזה קרה. זה היה סופי. זה היה הבית שלי. הוא היה המשפחה שלי.

(היא אהבת חייך ?)

אייל : בטח.

הטלפון מצלצל. ליאל עונה

ליאל : מלון לב שלום. כן, הנה הוא פה. הוא מסמן לי שהוא בדרך אליך. אני מתנצלת על הרעש של השיפוף. כן, תודה, להתראות.

גיבור : אני אעלה אליה.

ד"ר שיפוצניק

העליה השמאלית. השיפוצניק משפץ ברחבי החלל. מוזיקה חזקה...

גיבור : סליחה...

שיפוצניק : מה?

גיבור : סליחה על ההפרעה. אני לא מתכוון להפריע. מה אתה בדיוק עושה, אם לא אכפת לך שאני שואל.

שיפוצניק : סותם, מטייח, צובע. השילוש הקדוש

גיבור : הבנתי. זה נראה טוב . . .

שיפוצניק : זה? הכל עומד לקרוס בתוך עצמו. יש פה בעיה רצינית ביסודות. הבעיה במקומות האלה זה שלא מתכננים אותם, אף אחד לא לוקח רגע לחשוב לפני שהוא עושה. תמיד מתעוררים מאוחר מדי, ואז מזמינים אותי כאלו אני איזה קוסם - אז דע לך שאני לא קוסם. מקסימום קומסטיקאי, עושה שהתקרה תחזיק מעמד עוד כמה שנים במקרה הטוב. בסוף זה תמיד אותו סוף. הבאת איתך ריח של עשן. יש עליך סיגריה במקרה?

גיבור : לא נראה לי שמותר לעשן כאן...

שיפוצניק (בהתנשאות) : מה אתה הבעלים?

גיבור : לא.

שיפוצניק : אז יש לך?

גיבור : לא. אני בדרך החוצה.

שיפוצניק : תגיד, אני מכיר אותך מאיפשהו?

גיבור : לא, זה לא אני.

שיפוצניק : אתה בטוח?

גיבור : כן. אני בטוח. אתה צריך עזרה או לא?

שיפוצניק : לא. תודה. אני בדיוק רוצה לצאת להפסקה.

גיבור : אל תלך. רגע. תשאר פה עוד רגע.

שיפוצניק : מה אתה רוצה?

גיבור : שתצליח. אני צריך שהמקום הזה יתפקד כמו שצריך. זה חשוב לי אישית.

שיפוצניק : אתה הבעלים...

גיבור : לא. לא לא לא.

שיפוצניק : תפתח את החולצה. תפתח את החולצה אני אומר לך. (השיפוצניק פותח לגיבור את החולצה, אווז בלב שלו ומתחיל לבכות)

גיבור : הכל בסדר ?

שיפוצניק : עצוב.

גיבור : עצוב ?

שיפוצניק : פעם היה בריא, עכשיו עומד למות. פעם לב זהב ממש. מה קרה?

גיבור : זוז ממני. אין לך מושג על מה אתה מדבר.

שיפוצניק : כמה אהבה הייתה פה. אהבו אותך. אהבת, הרגשת, חיית.

גיבור : מה אתה רוצה ממני?

שיפוצניק : אתה רוצה לחיות?

גיבור : לא יודע

שיפוצניק : אתה צריך להחליט.

גיבור : זאת לא החלטה שלי

שיפוצניק : מה אתה אומר . . . כל סיגריה שאתה מעשן היא כמו רגש שאתה לא מרגיש. שניהם סתמו אותך באותה מידה. כמו שאתה יכול לבחור להפסיק לעשן, אתה יכול לבחור להרגיש.

גיבור : אם זה היה ככה אף אחד לא היה מעשן

שיפוצניק : אנשים אוהבים לעשן

גיבור : נו, בדיוק

שיפוצניק : הכל אשליה של הישרדות. בן אדם מתוכנן באינסטינקטים שלו לשרוד, ובכל זאת הוא עושה הכל כדי להרוג את עצמו. מה שמסוכן זה שהוא עדיין מאמין בזה שהוא רוצה לשרוד למרות הכל. כל הבחירות שאתה עשית בחיים שלך, גם אם לא האמנת בהן, בחרת אותן כצעד הבא שלך, כמדרגה הבאה שלך לשרוד עוד יום. כולל גם מה שבחרת לא להרגיש, כדי לא להתאכזב, כדי לא להשבר, כדי להמשיך. אתה קורא ללהמשיך הזה לשרוד מבלי לראות שאתה הורג את עצמך מבפנים.

שיפוצניק מתקרב לגיבור ומנסק אותו

גיבור : מה אתה עושה, תעוף ממני...

שיפוצניק : אפילו בשפתיים כבר אין אהבה. תתלבש. אין שום דבר מהותי שאני יכול לעשות בשבילך

גיבור : אז למה אני פה עכשיו? מה אני אמור לעשות? מכל המקומות, איך הגעתי דווקא לפה? כולם מגיעים לפה? אני רוצה להבין מה קורה. מה זה המקום הזה, למה הוא נראה כמו שהוא נראה, למה היא פה...

כולם : מי?

גיבור : לא משנה. . . מה יש בחדרים הנוספים?

כולם : אתה לא יודע?

גיבור (בזעם) : לא ! לא יודע, לא מכיר, לא מבין, לא מרגיש. הכל לא לא לא. אני לא בסדר, לא אנושי, חורבן המין האנושי - זה מי שאני.

נכנסת אישתו

אישתו : זה אתה צועק כאן מותק שלי! אתה כאן.

גיבור : כן . . .

אישתו (לשיפוצניק) : אתה יכול רגע להפסיק עם הדפיקות והרעש, רק לכמה רגעים כדי שאני אוכל לקחת אותו לנוח ?

גיבור : לא רוצה לנוח. אל תפסיק.

אישתו : מה יש לך ?

גיבור : מה אם יקרה משהו פתאום ?

אישתו : על מה אתה מדבר ?

גיבור : העובד שלו הלך רגע הוא ביקש ממני לעזור לו עם כמה דברים אני כבר בא...

אישתו : אתה בטוח ?

גיבור (ברשעות) : כן ! חכי לי בחדר .

אישתו יוצאת

גיבור (לוקח כלי עבודה ומתחיל לעבוד בקדחתנות) :

היא לא זזה בלילות. נכנסת לישון מימיני, ובבוקר היא תמיד מונחת שם באותה תנוחה. לילה אחד נשארתי ער רק כדי לבדוק אם היא באמת לא זזה לילה שלם. והיא לא.

לא יודע איך היא נראית כשהיא צועקת. לפעמים כשאני מחבק אותה אני מחפש את הדופק שלה, ואני לא מוצא. כאילו היא מסתירה אותו כל כך עמוק בפנים שאני לא אדע אם היא באמת או לא.

כולם : אז למה לא עזבת ?

גיבור : לפני שלוש שנים לא חזרתי מהעבודה שבוע. ביומיים הראשונים היא התקשרה בלי סוף. כשחזרתי היא פתחה את הדלת בדמעות. חיבקה אותי, בלי דופק, הורידה לי את המעיל ושכבה איתי. הארוחה בבוקר שאחרי, רעש מכונת הכביסה כבר השתלב במדויק עם צליל החביתה שמיטגנת לה במחבת. הרעש הזה של בוקר. עוד בוקר.

היה רגע אחד שבו היא אחזה לי את היד מעל המאפרה והסתכלה לי בעיניים. התחננתי בלב שהיא תגרש אותי או שתספר לי שהיא עוזבת בעצמה. אבל היא רק שאלה אם בא לי שנלך לראות סרט בערב ,

אשתו : " זה יהיה נחמד לעשות משהו שפעם היינו עושים הרבה והיום כבר לא... "

שיפוצניק לוקח מהגיבור את הכלים

שיפוצניק : אוי , כמה עצוב

גיבור : עצוב ?

שיפוצניק : פעם היה בריא. עכשיו עומד למות. פעם לב זהב

ליאל : ממש !

שיפוצניק : מה קרה לך ?

גיבור : מה קרה לי ? החיים קרו לי !!!

שיפוצניק : אז בוא תחליט. אולי באמת הגיע הזמן לגמור אותם.

גיבור מגכח

שיפוצניק : שלוש קדיחות במקומות הנכונים והכל יתמוטט פה. הנה קח ...

(מגיש לו את המקדחה)

גיבור : אתה רציני ?

שיפוצניק : רציני - אתה מחליט אם אתה קם מהניתוח הזה או לא

גיבור (לוקח את המקדחה) : היא כבדה

שיפוצניק : מתרגלים

גיבור : ואז הכל יגמר ?

שיפוצניק : ברגע אחד... זה תמיד קורה ברגע אחד

גיבור : אני רוצה .

שיפוצניק : בבקשה

גיבור : בבקשה

הגיבור קופא

שיפוצניק : מה קרה

גיבור : כלום. תן לי שניה

שיפוצניק : על מה אתה חושב?

גיבור : על הכלום. סרט נע של תמונות רייקות - בלי עתיד.

שיפוצניק : דווקא עתיד יש... .

גיבור : יש ?

שיפוצניק : בטח, לכל אחד יש עתיד... (לקהל - שואל ומחכה לתשובה) -
מה את עושה היום בערב ? מה אתה עושה מחר בצהריים? (לגיבור) בבקשה,
עתיד !

גיבור: אני עייף

**שיפוצניק בא ולוקח לו מהיד את המקדחה. הוא עושה רעש של קדיחה באוויר.
הגיבור נבהל. השיפוצניק צוחק.**

שיפוצניק : אשתך מחכה לך חדר ליד... . אולי באמת הכי טוב אם פשוט תלך
אליה.

גיבור : אני רוצה חדר אחר . . .

שיפוצניק : לדעתי כל החדרים תפוסים - ופה אתה רק תפריע. . .

גיבור : מה זאת אומרת תפוסים? עלידי מי ?

שיפוצניק: לך תעשה סיבוב , אם תחליט לחזור , המקדחה פה. לך - אולי
אפילו תתקל בקצת מהעתיד שלך . . .

גיבור : אתקל במה ?

שיפוצניק : אני פה.

ליאל ואשתו נפגשות בדלפק הקבלה

אשתו : סליחה - את ראית אותו ? הוא לפני רגע היה בחדר לידי ועכשיו
אני לא מוצאת אותו בשום מקום

ליאל : הוא לא עבר פה

אשתו : אני דואגת לו. . .

ליאל : אני מבינה אותך

אשתו : יש פה איזה תפריט או משהו ?

ליאל : כן, בבקשה

אשתו : אני רוצה טוסט ושוקולדים. זה אפשרי ? יש בשעה כזאת ?

ליאל : יש, אני אלך להכין.

אשתו : תודה. יש לך ציפורניים מאד מאד יפות...

ליאל : הכל בסדר איתך ?

אשתו : מאז שאני פה , רק קר לי

ליאל : (לקהל) אני ממש מתנצלת על הרוח , זה בטיפול זה אמור להגמר
ממש . . .

ליאל ניגשת להביא לאישתו שמיכה. היא מכסה אותה.

אשתו : תודה, אבל לא. זה לא זה

ליאל : אז ?

אשתו : תמיד היה לי חום כלפיו . . .

ליאל פונה ממנה להכין את הטוסט

אשתו : לא משנה מה עברנו , וכמו כל זוג , עברנו... התחושה שזה אני
והוא עד הסוף חייממה אותי

ליאל : באיזה לחם תרצי את הטוסט ? שחור, לבן, דגנים ?

אשתו : דגנים. התחושה שזה אני והוא חיממה אותי , הרגיעה אותי

ליאל : ועכשיו ?

אשתו : עכשיו אני קופאת , מבפנים. כמו שקופאים מפחד

ליאל : עגבניה ?

אשתו: כן. תודה. אני לא מצליחה להשתלט, לא עליו, לא על עצמי - יש זיתים?

ליאל : בטח...

אשתו: אני מפחדת

ליאל : שהוא יעזוב ?

אשתו : שהוא כבר עזב. בעצם אפשר רק זיתים ? אני יודעת שזה לא מקובל , אבל אם זה יהיה אפשרי שתכניסי אותי למטבח רגע...

ליאל : זה באמת לא כל כך מקובל - להעלות לך את זה לחדר ?

אשתו : תודה

הבן

החדר חשוך. אלומות בוהקות של אור בוקעות ומסנוורות את הגיבור ואת הקהל.

גיבור : יש כאן מישהו ?

בן : אבא .

גיבור : אבא ?

בן : אבא.

גיבור : אני אבא שלך ?

בן : כן.

גיבור : איך קוראים לך ?

בן : גבריאאל.

גיבור : זה השם ש . . . של מי אתה ?

בן : שלך

גיבור : מי אמא שלך ?

בן : מי אמא שלך ?

גיבור : תענה לי !

בן : אתה אוהב אותי ?

גיבור : אם אתה פה , זה אומר שאני אחיה? שאני בוחזר לחיות?

בן : אני כבר חי. שבועיים שאני אצלה בבטן , היא חולמת עליי הרבה. היא עוד לא יודעת. היא חולמת שהיא ביער צפוף , רצה , מועדת על אבנים , נופלת לאדמה. וכל נפילה מציף אותה פחד , לאבד משהו. היא עוד לא יודעת שזה אותי.

גיבור (מבין שהוא הילד של אשתו. מאוכזב) : אתה דומה לה

בן : לא. אני דומה לך. אני רואה.

גיבור (בפרץ רגשות מפתיע , בוכה) : אתה ילד מאושר ?

בן : לא יודע. אין לי עדיין סיפור חיים. אתה תהיה אבא טוב ?

גיבור : לא יודע. לא חשבתי שיהיו לי ילדים. אני לא חושב שאני רוצה בכלל ילדים. . .

בן : למה ?

גיבור (מתעשת, מתקרר) : ילדים זה אכזבות. ממלאים את החיים של ההורים שלהם באושר ובסוף מנדים אותם.

(לקהל) יש פה הורים ? יש פה הורים מאוכזבים ? אני , כל פעם שהייתי נפגש עם ההורים שלי זה תמיד היה מתוך נימוס ולא מתוך נחת שאני רוצה לגרום להם. מכירים את זה? הבן שלך אמר לך פעם שהוא צריך ללכת עוד עשר דקות ? עוד עשר דקות ? עוד עשר דקות ? תמיד מתעלם מהמבט שלהם שמתחנן : "עוד קצת , תן לנו עוד קצת ממך אל תשאיר אותנו פה לבד!

בן : אז אתה לא רוצה אותי בחיים שלך ?

גיבור : זה לא מה שאמרתי

בן : אז תלמד אותי עכשיו את כל הדברים שאני צריך לדעת.

גיבור : אין לי מה ללמד. אני לא האיש

בן : מה היו הטעיות שלך ?

גיבור : שלא... לא יודע.

בן : תלמד אותי לקשור שרוכים בנעליים ?

גיבור : כן . . .

בן : אבא , זה עצוב מה שאתה עכשיו ?

גיבור : זה לא מה שתכננתי... לא ככה דמיינתי אותך קורה

בן : אבא , אתה חזק ?

גיבור : באיזה אופן ?

בן : חזק בגוף. אתה יכול להרביץ ?

גיבור : יכול

בן : רוצה להרביץ לי ?

גיבור : למה שאני ארצה לעשות דבר כזה ?

בן : תשאיר לי סימן ממך . . .

גיבור : מה פתאום

בן : אני לא הולך להכיר אותך. אתה לא מסתכל לי בעיניים. אני יודע שאני לא הולך...

גיבור: אז מה יעזור לך סימן?

בן : זה יהיה כתם לידה כשאני אהיה באמת.

גיבור : אין לי כוח. שיקרתי , אני לא יכול להרביץ

בן : אבא, למה משקרים ?

גיבור : שלא רוצים להגיד את האמת משקרים

בן : ואתה משקר הרבה ?

גיבור : כבר לא.

בן : למה לא ?

גיבור : כבר אין לי כוח. אני מעדיף פשוט לא להגיד.

בן : תלמד אותי לשקר ?

גיבור : תגיד , אכפת לך אם אני אניח את הראש פה רגע. נעשיתי עייף פתאום

בן (שמח) : אתה רוצה לישון איתי בחדר ?

גיבור : זה בסדר ?

בן : נראה לי שכן.

הגיבור נשכב לישון והילד מרדים אותו. הוא שר לו את השיר שאשתו השמיעה לגיבור בסצנה שהם נפגשו (case of you) . הגיבור נרדם. הבמה מחשיכה.

אחד אחרי השני , נכנסים כל דיירי המלון וניגשים לגיבור השכוב על המיטה. כמעט מספידים אותו... אחרונה נכנסת ליאל עם טוסט ביד שהיא נוגסת בו לאורך המונולוג.

ליאל : אני כותבת פה ספר, במחברת האדומה שלי. הוא קצת עליך האמת. בספר יש דמות של אלמנה צעירה מאד. בת 12, והיא מכורה לאבל שלה. היא מרגישה שהיא נהיית יפה יותר ככל שהיא עצובה יותר. היא אוספת את הדמעות שלה בשקיות ניילון קטנות, שמה אותן במסגרות ותולה על הקירות. ככה כל הבית שלה נהיה שקיות שקיות. והיא עומדת מולן , בווה בהשתקפות המעוגלת שלה ומרגישה כמה בעלה היה יכול לאהוב אותה יותר ויותר עכשיו כשהיא כבר כל כך גדולה ויפה. (מנשקת אותו) מתוק אחד. מה שלומך ? גם אתה בכית לשקיות ניילון? סתם, ברור לי שלא. חלמת עליי? התגעגעת אליי ? הגוף שלי מתגעגע אליך

אשתו : בתאבון . .

ליאל : סליחה אני .. תודה.

אשתו : אני גמורה מעייפות. אבל אני מצליחה להרדם רק לשינות קטנות כאלה וחסרות מנוחה. את מכירה את השינות האלה ?

ליאל : את עדיין רוצה את האוכל ?

אשתו : לא חשוב... בואי תעזרי לי

הן מתחילות לסעוד את גופו הרדום של הגיבור

אשתו : את יודעת שאומרים שכשבן אדם ישן, הוא נמצא בתוך הלב שלו. נח בו... חולם מתוכו... הוא מדבר אליי מתוך שינה.

ליאל : מדבר... אלייך ?

אשתו : מדבר מדבר, כן

ליאל : מה הוא אומר ?

אשתו : את כל מה שהוא לא אומר כשהוא ער . . .

ליאל : הוא ... יודע את זה ?

אשתו : מה פתאום, זה שלי. נגיד הוא יכול להגיד : " חשבתי עלייך הרבה בעבודה היום והיום טס."

ליאל : איך את יודעת שהוא מדבר איתך ושהוא לא חולם ?

אשתו : על מי כבר הוא יכול לחלום ? או שפתאום הוא מדבר על הילדים שהוא היה רוצה שיהיו לנו... " ונקרא להם בשמות שאת הכי אוהבת... גבריאאל? בטח שאני מסכים... מה שתרצי ". או שהוא פתאום נהיה נורא פיוטי : "ומה עם הדמעות שלי? גם אותן את שומרת? שקיות שקיות שיהיו לנו לקשט ארמון גדול ומפואר... "

ליאל : אני אלך להכין לך האוכל שביקשת

אשתו : הוא אוהב אותך. תשמעי איך הוא מרגיש כלפייך.

אשתו מנשקת אותה נשיקה ארוכה על השפתיים ומפשיטה אותה .

אשתו : תעלי אליו.

ליאל עוברת למיטה בה שכוב הגיבור. הוא מתעורר

הבוקר האחרון

הסיפור על הקפה ???

הגיבור וליאל עושים אהבה , משהו בפנטזיה ביניהם לא מצליח להתממש במציאות. עצב תופס יותר מקום מתשוקה. ליאל עוזבת

גיבור : ההלוויה הייתה אמורה לצאת בעשר בבוקר , אני זוכר בתשע שהסתכלתי על המחוגים של השעון , נוזלים כמו דיו לאט לאט... בתשע וחצי ידעתי כבר שאני לא יכול ללכת. לא יכולתי לראות אותם קוברים , לא יכולתי... אז הלכתי לים וקניתי ארטיק.

הגיבור קורס. סאונד של מוניטור בית חולים צווחני קורע את הבמה

מים

שיפצוניק :

קשה להגדיר מה קורה בלב ברגע האחרון שלו. יש "יש" (עושה עם היד , אגרוף פועם) בום בום , בום בום... ואז "אין" (אגרוף לא נע) - אבל יש רגע. חלקיק של רגע. רגע שהוא לא לפני ולא אחרי... הבין לבין. ומרוב שהוא פשוט כמעט בלתי אפשרי להרגיש אותו. אבל הוא שם בום בום , טוויי... .

יש אנשים שהרגע הזה קורה אצלם פעם אחת ויש , ותאמינו לי ראיתי דבר או שניים בחיים שלי , את הכמעט סדרתיים. המפלטטים. הוא מת. לא , הוא חי. לא , מת. לא , הוא כמעט מת. הוא חי! חי!!!

זה לא הכל אשליה של השרדות. (מדליק לעצמו סיגריה)

אתה לא יודע שמישהו סדרתי עד שלא ניסית בכל הכוח להאריך את ה"יש". לפעמים ה"אין" רק רוצה להגיד שהוא באזור...

אז נכון , יש פה בעיה רצינית ביסודות. הצנרת קורסת , קירות מתמוטטים , מים נשפכים מכל עבר , הצפה כזאת היא כמעט סיבה להרים ידיים... .

(לאשתו) - בואי רגע...

אשתו : איזה יופי...

שיפצוניק : כן... מאד מרשים. זה ה"כמעט אין" "

אשתו : כמעט אין מה...

שיפצוניק : הוא בדרך החוצה...

אשתו : (בעצב גדול) זה הסיגריות... אני אמרתי לו שהוא חייב להפסיק עם הסיגריות. חמש עשרה שנה אני אומרת לו שהוא חייב להפסיק עם הסיגריות...

שיפצוניק : שטויות. סבתא שלי עישנה עד יומה האחרון בגיל 98.

אשתו : זה כל כך יפה. אני רוצה שזה ישאר ככה לנצח...

שיפוצניק : הדברים היפים באמת לא יכולים להשאר לנצח...

אשתו : זה זמן להספד ?

שיפוצניק : חלילה... הוא בר מזל

אשתו : הוא עומד למות אתה אומר... לא היית אמור לתקן את החורים והקירות והנזילות וכל הבלגן הזה כאן ?

שיפוצניק : הוא בר מזל כי יש לו מישהי שיכולה להכיל אותו.

אשתו : אוי אתה נורא מרגש אותי שתדע לך...

שיפוצניק : תבלעי

אשתו : את מה ?

שיפוצניק : את כל הכמעט הזה... ההצפה הזאת. את המים האלה. תכילי אותו. רק את מסוגלת...

אשתו בולעת את המים. שיהוק. המאווררים מספיקים לעבוד.

שיפוצניק (לגיבור) : פלרטטן קטן... הוא יהיה בסדר.

אשתו : ומי יכיל אותי ?

שיפוצניק : (לקהל) מה את עושה מחר בערב ? מה אתם מתכננים לעשות היום יותר מאוחר ? (לאשתו) עתיד. לכל אחד יש עתיד. מזל טוב.

אשתו : מזל טוב ?

רעש דפיקות לב של עובר נשמע

אשתו : אני ב... אני בהריון ? דוקטור ? דוקטור ? (הוא כבר לא על הבמה)

אשתו : איש קטן ? אתה בתוכי איש קטן ? (ניגשת לקהל, לוקחת לאנשים את היד ומניחה על בטנה) אתם מרגישים את זה נכון ? אני לא מאמינה ! שלום לך !! (ניגשת לאיש אחר) גם גברים מרגישים ? איזה יופי... איך זה באת פתאום בהפתעה כזאת ? כל השנים האלה שחיקית לך, כל השנים שחיקיתי לו והוא לא בא, והנה עכשיו אתה נוצר לך בתוכי ? וודאות קטנטנה בשברים האלה של החיים לי. הוא יביא שמחה איפה שאין, נכון ? הוא יאהב אותי, נכון ? אתה תאהב אותי ! אתה תהיה נאמן לי כל החיים...

גיבור : אל מי את מדברת ?

אשתו (מאושרת, גם הצילה אותו, גם עכשיו כשהיא בהריון מרגישה שהוא באמת באמת לגמרי יהיה שלה הגיבור) : אני חושבת שאני... אני לא חושבת. אני יודעת. אני בהריון.

גיבור : איך את יודעת ?

אשתו : אני פשוט יודעת. זה בן.

גיבור : איך את יודעת שזה בן ?

אשתו : לא יכולה להסביר לך... נראה לי שאני שמחה

גיבור : הוא ישנא אותי. כמו שאת שונאת אותי

אשתו : אני ממש לא שונאת אותך. למה אתה מדבר ככה ?

גיבור : אני לא אוהב אותך. אני לא חושב שאי פעם אהבתי אותך.

אשתו : זה לא נכון

גיבור : אני רוצה שתצאי מכאן. אני מבקש שתעזבי ובתמורה אני מבטיח לך לעזוב בעצמי כשאני אתעורר

אשתו : זה בגללה ?

גיבור : זה לא עניינך

אשתו : תענה לי . מגיע לי שתענה לי.

גיבור : את אישה מגעילה. הצחוק שלך מעביר בי צמרמורת. הבכי שלך פתאטי. לא היית יפה כשהכרנו , ועכשיו את נוזלת ומחוררת. את לא מעניינת. לא חכמה במיוחד. לא סקסית בשום דרך. העיניים שאת תולה בי כל בוקר, המבט שלך. הוא מעורר רחמים. ואפילו רחמים אין לי עלייך. את סך כל הטעויות שעשיתי בחיים. כל השגיאות שלי נזכרות לצידי בלילה, מבשלות לי יותר מדי ארוחות ביום, כמו שאמא שלך לימדה אותך. כשרק ניפגשנו את לימדת אותי את השיעור הכי מסוכן של החיים שלי. לימדת אותי להתנשק מתוך שקר. עצמתי את העיניים, ודמיינתי שאת כל מה שאת לא. עם השקר הזה יכולתי לדמיין שיהיו לנו חיים ביחד. ועם השנים הדמיון נשחק , והתמונה שלך התבהרה. פעם עוד היה לי כוח לשנוא אותך. עכשיו אני רק רוצה שתלכי מפה.

אשתו : אבל הילד . . .

גיבור : אין שום ילד.

אשתו : יש. אני יודעת שיש.

הגיבור מתקרב לאשתו ומכה אותה בבטן. היא מתקפלת.

אשתו : מה אתה עושה ?

גיבור : מראה לך שאין שם כלום.

אשתו (צוחקת, מתפקחת) : כשרק נפגשנו לימדתי אותך ...

גיבור : את השיעור הכי מסוכן של החיים שלי

אשתו : להתנשק מתוך שקר...

במהלך הטקסט הבא אשתו משילה מעליה את כל בגדיה ותכשיטיה.

אז בוא עכשיו תשאיר את העיינים שלך פקוחות לרווחה. בוא תראה מי באמת עומדת מולך, בוא תרגיש את האמת של כל מה שיכולת להיות בחיים האלה עם הטעם החמוץ של כל מה שלעולם גם לא תהיה. בוא תשאיר אותם פקוחות חזק חזק, עד שיכאבו העפעפיים והדמעות יתחילו להציף – מתי בכית בפעם האחרונה? – בוא תראה את כל מה שלא בכית עליו, ושעכשיו כבר לא תהיה לך הזדמנות לבכות עליו יותר. אתה לא יודע מה זה לצאת מהשקר – פקוחות, סגורות... אפילו לא עכשיו כשהגיעה שעתו המתוקה של הפחד מוות.

היא ניגשת ומנשקת אותו. נשיקת מוות.

אשתו : אני יודעת, אני לא באמת מצפה שתכיל את כל זה...

הגיבור קורס

אשתו : אני אקרא לו גבריא'ל. לזכרך. לזכרו. זה שם שאתה אוהב, אהבת... גם היא אהבה אותו. גם אני אוהבת אותו. הוא אלוהי. יש פה גברים למניין ?